

komme, dermed. Den ærede Minister sagde udtryffeligt, at, dersom nogen af Rigsdagens Medlemmer saae sig istand til at fremkomme med Forslag, saa var det ønskeligt, de gjorde det; thi han saae sig ikke istand dertil. Nu er det ganske vist, at det ikke er let at fremkomme med et Forslag til en heel Forsfatningslov; men, naar det stiller sig saaledes, naar Tidens Tegn ere saadanne, saa er det rigtigt, at vi forsøge, saavidt det er muligt, at naae Noget istedetfor at staae aldeles stille, og jeg troer, vi ville naae Noget og ikke ganske Lidet, dersom vi kunne faae denne Lov igjennem med nogle mindre Forandringer, som jeg maa indrømme, at der maa finde Sted. Jeg troer altsaa netop med Hensyn til „Tidens Tegn“, at dette Forslag er kommet til rette Tid. Jeg troer, det er uheldigt at stille en saadan Frygt op for, at det kongelige Beto, som nu engang er blevet omtalt her, bliver benyttet; jeg troer, det er meget uheldigt at stille en saadan Frygt op i Forveien; thi det kan meget godt være en Anledning til, at de, som ellers ikke have tænkt paa at anvende Betoet ved denne Leilighed, kunne komme til at tænke derpaa. Jeg troer derfor, at man ikke skal erindre Vedkommende om, at der er et Beto, naar de selv maaskee kunde være tilbøielige til at glemme det. Saameget om Sagen i dens Almindelighed. Med Hensyn til de Indvendinger, som ere gjorte, da skal jeg bemærke, at hvad den Indvending angaaer, at Loven udstrækker Friheden saavidt, at Vedkommende skulde kunne benytte enhver ordineret Mand, da finder jeg, at der er Grund til at blive ved, hvad der ogsaa de forrige Gange, da et lignende Lovforslag var fremkommet, har været Tilfældet, nemlig at forlange ordinerede Mand, der vare i faste Embeder. Jeg troer, det er vigtigt at blive staaende derved. Med Hensyn til Anken over, at vedkommende Sognepræst og Kirkebetjent forglemtes i dette Lovforslag, da har jeg strax sagt vedkommende Forslagsstiller, at han i saa Henseende har

begaæet en stor Feil; som vil være afgjørende for Sagens Fremme i dens Heelhed; thi det er altid en Hovedfeil, naar man glemmer en Indtægt for vedkommende Klasse ved de Reformer, man ønsker at føre igjennem. Det kan gjerne være, at Reformerne mange Gange kan gaae godt igjennem, naar man ikke glemmer dette Vengehensyn; men som en af de meest uovervindelige Hindringer. finder man stedse Vengehensynet, og derfor troer jeg, at det for hans eget Lovforslags Bedste ikke er rigtigt, at han har glemt dette Hensyn. Med Hensyn til, at der ikke skulde være opskillet det Fornødne med Hensyn til Kirkebøgernes Førselse, saa troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand, der gjorde den Bemærkning, ikke har ganske Ret. Saavidt jeg seer, indeholder Paragraphen i alt Væsentligt det, der behøves at foreskrives med Hensyn til Kirkebøgernes Førselse. Dette er ganske korteligt, hvad jeg kan have at bemærke med Hensyn til de enkelte Bestemmelser. Jeg kan ikke Andet end anbefale det ærede Thing, at denne Sag kommer til at gaae videre. Manglerne ved den ere virkelig ikke saa store, at de skulde kunne begrunde en Forkastelse af Forslaget, naar man forøvrigt ynder Sagen og ønsker dens Fremme. Derimod vil jeg indrømme, at de, som i det Hele taget ikke ønske Lovens Fremme, kunne finde en Styrke deri, at de kunne paapege enkelte mindre betydelige Feil; men jeg for min Deel skal anbefale, at Forslaget gaaer videre, idet jeg haaber, at disse enkelte Mangler, som der er i Forslaget, meget let ved en følgende Behandling kunne blive afhjulpne.

Rettelser.

Nr. 61, Sp. 932, L. 5 fr. o.: „godt“ læs: „ondt“.